

Pondelok po tretej adventnej nedeli – Ž 25

Žalm, ktorý nám dnes predložila liturgia, patrí do skupiny tzv. „alfabetických“ žalmov. Znamená to, že každý verš v origináli začína jedným písmenom hebrejskej abecedy tak, ako idú v poradí. Žalmy tohto druhu ťažko rozvíjajú súvisle jednu myšlienku. Jednotliví verše týchto žalmov sú skôr samostatnými myšlienkami, ktoré sa kedy-tedy aj opakujú. Liturgia nám preto vybrala zo žalmu tie myšlienky, ktoré zahŕňajú prosbu o odpustenie vín, najmä tých z mladosti, a druhá časť je chválospevom na Božie milosrdenstvo.

My, keďže sa ešte stále pohybujeme v prvej časti adventu, ktorá nás pripravuje na Ježišov druhý príchod, si skúsme všimnúť slová: „pouč ma o svojich chodníkoch; veď ma vo svojej pravde a uč ma.“ Človek sa počas svojho života často dostáva do situácií, kedy nevie, čo má robiť. Hovoríme tomu obrazne, že nevie, ktorou cestou sa má pustiť. Niekedy si vyberieme, a zistíme, že sme neurobili dobrú voľbu. Stačí len, keď si všimneme proroka Balaáma z prvého čítania. Moabský kráľ Balak si ho najal, aby zlorečil Izraelitom, ktorí cez jeho územie putovali z Egypta do Zaslúbenej zeme. Balaám sa aj vybral, lákala ho vidina odmeny od kráľa, ale napokon spoznal, že Božie cesty sú iné. Nemohol prorokovať proti Izraelovi, musel ho naopak požehnať a vysloviť proroctvo o Mesiášovi („Hviezda vychádza z Jakuba“).

Balaám mal šťastie, že takéto usmernenie dostal, hoci ho nedostal natoľko kvôli sebe ako skôr kvôli Izraelu. Ale my, keď budeme úprimne prosieť o Božie vedenie, ho dostať môžeme kvôli nám samotným. Len treba, aby sme mali otvorené uši a srdce pre Božie upozornenia. Ježiš sa tiež usiloval usmerniť svojimi otázkami veľkňazov a starších ľudu, ako sme dnes počuli v evanjeliu, ale ich uši boli na jeho slová hluché. Preto k nim napokon Ježiš prestal hovoriť: „Ani ja vám nepoviem...“

Boh nás bude „vodiť vo svojej pravde a učiť“ len vtedy, keď budeme „chodiť s ním.“ Teológia je veda o Bohu. Tú sa nenaučíme len z kníh. Boha nie je možné poznať bez toho, že by sme ho neustále hľadali, že

by sme neustále hľadali jeho vôľu, bez toho, že by sme ho nasledovali. Ak budeme mať dobrú vôľu, Boh nás bude učiť aj napriek tomu, že budeme na tejto Božej ceste padat'. Božia dobrota sa prejavuje v tom, že hrešiaceho človeka len tak neodpíše, nenechá ho, aby zotrval v hriechu. On sa rozpomína „na svoje zľutovanie a na svoje milosrdenstvo, ktoré trvá od vekov.“

Obávajme sa tej možnosti, že by Boh prestal k nám hovoriť, lebo máme zatvorené uši a zatvrdnuté srdce. Pripustíme, že naše cesty sú pomýlené, a to nielen vtedy, keď evidentne hrešíme, ale aj vtedy, keď sme presvedčení, že konáme dobro. Znova a znova preskúmavajme svoje skutky a najmä svoje úmysly pred Božou tvárou. Rátajme s tým, že sme hriešni, nepovažujme sa za spravodlivých. Až potom budú pre nás platiť slová žalmy: „Pán je dobrý a spravodlivý, ukazuje cestu hriešnikom. Pokorných vedie k správne konaniu a tichých pouča o svojich cestách.“ Pbjk!

Úvahy sú inšpirované nasledujúcimi zdrojmi:

Karel Flossmann: Liturgický rok A, B, C

Josef Hrbata: Písne království I.-II.

František Opletal: Rozjímání nad žalmy

Dan Drápal: Úvahy nad žalmy 1-4

Ján Grešo: Žalmy na kazateľnici

